

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. február 15-én.

Kezdő ének: 130. zsoltár 1. verse

Főének: 492. dicséret mind a 7 verse

Ének prédikáció előtt: 130. zsoltár 3. verse

Textus: János evangéliuma 10. rész 11-15. verse „Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. Aki béres és nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, az látva, hogy jön a farkas, elhagyja a juhokat, és elfut, a farkas pedig elragadja és szétkergeti őket. A béres azért fut el, mert csak béres, és nem törődik a juhokkal. Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát, és én életemet adom a juhokért.”

Kedves Testvéreim!

Jézus amikor emberközeli példákkal hozta közel az Isten üzenetét, akkor a pozitív oldal mellett mindig felmutatta a negatív oldalt is. Amikor beszélt a magvető példázatában Isten országáról, akkor nem csak a jó földről esett szó, hanem a tövisről, az útszélről és a köves talajról is. Egy másik példázatban beszélt arról, hogy egy ember jó magot vetett a szántóföldjébe, de aztán jött az ellenség és az meg konkolyt, gyomnövényt vetett bele. Megjelent a jó, de megjelent a rossz is.

Jézus élete is erről szólt. Ott volt a negatívum, ami körülvette, de mindig volt benne valami pozitív is, amit a Mester megélt, amit megjelenített. Amikor kiközösítették a vakon született, de meggyógyult embert a zsinagógából, akkor Jézus odament hozzá és segített a lelkének. Amikor a házasságtörő nő körül ott állnak az ítélkezésre vágyók, akkor Jézus abban az izzó légkörben is felmutatja a bűnbocsánatot. Amikor pedig a keresztén ott szenved, akkor a halál minden kínja között imádkozik azokért, akik a szenvedést okozták neki. Jézus a pozitívum, ami megjelent ebben a világban.

Amikor a jó pásztorról szóló képet halljuk, amiben Jézus részben magáról beszél, részben másokról, akkor ugyanezt látjuk. Kétféle lelkületről és hozzáállásról beszél. Megjelenik a pozitívum és megjelenik a negatívum. A pásztor lelkületről és a béres lelkületről olvashatunk itt a János evangéliumában. Mondhatom nyugodtan azt, hogy a kettő között a különbség ég és föld. Míg az egyik felemel és segít, addig a másik lesújt és cserben hagy.

Ha azt gondoljuk, hogy mindez Jézusra és a többi emberre vonatkozik, de ránk nem, akkor nagyon tévedünk. A kétféle lelkület, amiről Jézus beszél, számunkra mutat figyelmeztetést és nekünk ad biztatást. Az egyik dolog, amit el kell kerülnünk, hogy a béres lelkületével nézzünk a gyülekezetünkre, a másik pedig, amit el kell érünk, hogy pásztori indulattal legyünk mindazzal kapcsolatban, ami körül vesz bennünket.

Kezdjük most a negatívummal, a béres lelkülettel, úgy, hogy közben a pozitív oldalra is figyelünk. Jézus rendkívül képletesen leírja, hogy milyen is a béres. Olyan, aki figyel a veszélyre. Pontosan tudja, hogy mikor jön a farkas. Csakhogy ezt nem azért teszi, hogy utána figyelmeztessen a veszélyre, hanem azért, hogy mentse a bőrét. Egy lelkész fogalmazta meg nagyon jól ezt a lelkületet: „Ne féljetelek, amíg engem láttok. Amíg engem láttok nincsen baj. Ha baj van, akkor engem már úgysem láttok.” Nem véletlenül mondta az Úristen Ezékiel prófétának is, hogyha látja, hogy hol van a veszély, akkor figyelmeztesse a népet a Mindenható nevében. Hiszen az olyan őrző, aki nem figyelmeztet, az maga is elvész. A béres azonban nem képes erre a felölsségre, hanem elmenekül a veszély elől, azzal a tudattal, hogy ezzel magát megmenti.

Ilyen béres lelkület az is, hogyha a gyülekezettel kapcsolatban észleljük a veszélyt, de utána nem teszünk semmit. A tegnapi presbiteri konferencia egyik előadója mondta, hogy mindaddig, amíg a panaszkodásra, a sopánkodásra fordítjuk az energiánkat, ahelyett, hogy tennénk mindazt, ami szükséges, addig bizony nem jutunk előre. A panaszkodás a béres dolga, de ez senkinek nem segít. Gondoljuk csak végig, mi történik akkor, ha elmondjuk, hogy kevés fiatal jár a gyülekezetbe. Ettől még nem történik semmi. Vagy megfogalmazzuk, hogy nem elég erős a közösségünk. Ettől még nem erősödött meg semmi. A béres látja a farkast és elfut. A béres lelkületű ember pedig látja a veszélyt, de nem tesz semmit annak érdekében, hogy a veszélyt elhárítsa.

A másik, amit meg tudunk a béres lelkületről, hogy az ilyen nem törődik a nyájával. Nagyon szépen kifejezi ezt az evangélium, hiszen ez azt jelenti, hogy nem szívügye a béresnek a nyáj. Neki ez csak fizetett munka, semmi más. Nagyon nagy a baj a gyülekezetben is akkor, hogyha elkezdünk méricskélgni, hogy miért mit teszünk. Hiszen ha valami a szívügyünk, akkor nem valamiért tesszük a dolgunkat, hanem azért, mert fontos nekünk.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. február 15-én.

Így kell fontossá válni a gyülekezet életének is. Ez persze nem megy csak úgy magától. Hanem akkor, hogyha nem az a kérdés lesz bennünk, hogy ez megéri, vagy nem éri meg. Ugyancsak a tegnapi konferencián hallottuk, hogy a gyülekezet életének az előmozdítása rengeteg idővel és energiával jár. Hogyha valaki elkezd számolgatni, hogy mindez mekkora áldozatot kíván tőlem, akkor bele sem vág. Akkor tudok mindenre úgy tekinteni, mint ami fontos, mint ami a szívügyünk, hogyha mérlegelés nélkül élünk mindezekkel. Sőt, mindent úgy látunk, mint aminek értelme az, hogy összekapcsoljon minket Istennel. Nem azért fontos nekem az imaház vagy a templom, mert szép épület. Hanem azért, mert lehetőséget ad arra, hogy azokban Isten üzenetét hallgassuk. Nem azért fontos nekem a gyülekezet, mert itt emberek között lehetek, hanem azért, mert itt közösségben vagyok azokkal, akik hisznek Jézus Krisztusban. Ha ezt látjuk, akkor szívügyünk lesz minden.

Végül a béres lelkületű emberről megtudjuk azt is, hogy a juhok nem a sajátjai. Lehet úgy is dolgozni valahol, hogy sajátunknak tekintjük mindazt, ami körülvesz bennünket. Sőt, a gyülekezettel kapcsolatban pedig még inkább ezt kell éreznünk. Ha vigyázunk arra, ami a sajátunk, akkor még inkább vigyáznunk kell arra, ami a gyülekezeté. Úgy tudom a legjobban érzékeltetni mindezt, ha azt mondom, hogy van, amit nekem adott az Úristen és van, amit rám bízott. Amit nekem adott, arról mondhatom azt, hogy az enyém. Amit pedig rám bízott, arra csak figyelek, arra vigyázok, de attól még nem az enyém. A béres lelkületű ember ezt a felelősséget nem képes átérezni, hogyha rábíztak valamit, akkor arra vigyáznia kell.

A gyülekezeti élet szépsége az, hogy itt olyan emberek élnek, akik valamennyien sajátjukként tekintenek mindarra, amiben élünk. Ezért figyelünk mindannyian az értékeink megóvására, figyelünk arra, ami javításra szorul. És itt most nem csak a külső dolgokra kell gondolni, hanem a belső dolgokra is. Ha azt érezzük, hogy nem tökéletes az összhang, vagy éppen a kívülről érkezők számára nem érezhető az a szeretet, amit ki kell ábrázolnunk, akkor azonnal lépünk kell, hiszen ami a mienk, azt meg kell javítani, nem szabad hagyni, hogy végleg elromoljon. Jézus tehát beszél a béres lelkületről, de csak azért, hogy a jó felé terelgessen minket.

Jézus a negatívum mellett beszél a pozitívumról is. Arról, hogy mit jelent a pásztor lelkiségével figyelni arra, ami körülveszi az életünket. Az egyik a személyes kapcsolatról szól. A pásztor ismeri az övéit, a juhok pedig ismerik a pásztort. Teljes körű ismeretről van itt szó. Nincsen semmi bizonytalanság az emberekben sem afelől, hogy kit követnek és kihez tartoznak.

A gyülekezet életére nézve ez a pásztor lelkület először is azt jelenti, hogy pontosan tudjuk, hogy mi Jézus Krisztust követjük. Ismét csak a tegnapi konferencia egyik mondatát idézve, hogyha mi tudjuk, hogy a lehető legjobbat, legtökéletesebbet, Jézus Krisztus evangéliumát ismerjük, akkor nem igazodhatunk semmi máshoz. Ez az alapja a gyülekezet életében ennek a pásztor lelkületnek. Ugyanakkor itt más ismeretről is szó van. Nem csak a pásztort, Jézust ismerjük, hanem azokat is, akik hozzánk, a gyülekezethez tartoznak. Tudjuk, hogy ki honnan jött, hogy kinek mi fáj, hiszen ettől válik a gyülekezet élő közösséggé, nem csak hétről hétre egy helyen lévő emberek csoportjává. Ahogyan az egyik baranyai lelkipásztor, Kákicsi Kiss Géza megfogalmazta, hogy „Jézus ügye a barátság hadjárata. Nem tömegmozgalom, hanem személytől személyig haladó ügy.” A gyülekezetben élők akkor lesznek igazán pásztor lelkületűvé, hogyha ilyen személyes kapcsolatban barátság hadjáratot folytatunk.

Jézus végül azt is elmondta, hogy a pásztor lelkület áldozatvállalással jár. Jézus ezt mondta magáról, hogy a pásztor életét adja a juhokért. Jézus feláldozta magát azért, hogy minket megmentsen. Ez a példa, amit nekünk is követnünk kell. Nem az életünket kell feláldoznunk másokért. Szó sincsen erről. Voltak történelmi pillanatok, amikor a gyülekezet ügye, amikor Jézus Krisztus ügye életveszélyes ügy volt. Most egyelőre ez nincsen így. Másmilyen áldozatra kell gondolnunk. Oda kell áldoznunk Jézus ügyének egy órát, vagy egy látogatást. Lehet, hogy a mi áldozatunk az, hogy megszólítunk valakit, akivel már régen találkoztunk. A lényeg nem az, hogy ez mennyi, hanem az, hogy tényleg áldozattal jár-e. A pásztor lelkületű ember ugyanis vállalja az áldozatot, ahogyan Jézus is életét adta értünk.

Kedves Testvéreim! Jézus a mai napon elénk adta mindazt a negatívumot, ami a béres lelkületből fakad, ugyanakkor megmutatta azt a pozitívumot is, ami az Ő lelkületéből, a pásztor lelkületéből fakad. Legyünk mi is olyanok, akik áldozatot hozunk Jézusért, az Ő egyházáért, gyülekezetünkért. Ezért kérjük Tőle: „Szentlelkedet töltsd ránk ki mint hajnal harmatát, És adj fejünkre tőled nyert ékes koronát, Hogy áldozatra felgyült, megszentelt életünk Oltárodon elégjen, Királyunk, Mesterünk!”

Ámen!

Záró ének: 229. dicséret mind a 3 verse